

Justitsministeren: Jeg troer, at Motiverne klart indeholde Grunden, hvorfor Lovforslaget er affattet saaledes, som det er forelagt, ligesom jeg ogsaa troer, at de vise, at det ikke vil kunne give Anledning til de af den ærede Rigsdagsmand paapegede Misforstaaelser. Den ærede Taler meente, at man kom Hensigten nærmere, naar der havde staaet, at Arveret „tilkommer“ Enhver isædetfor „skal kunne“ tilkomme Enhver, der ved Arveladerens Død o. s. v.; men en saadan Affattelse troer jeg vilde være aldeles urigtig, thi hvis der stod, at Arveret skulde tilkomme Enhver, som ved Arveladerens Død er ilive eller da er undfangen og derefter vorder levende født, saa vilde man tillægge Personer Arveret, som efter Loven ingen Arveret have; thi Enhver, der overlever Arveladeren eller ved hans Død er undfangen og derefter vorder levende født, har efter Loven ikke Arveret. „Horebørn“ have f. Ex. ikke Arveret; den, der har gjort sig skyldig i en af de Forbrydelser, som Forordn. af 4de October 1833 indeholder, f. Ex. har mishandlet sine Forældre og derved ved Domstolene er strafjendt Arveret, kan heller ikke arve. Man kan derfor ikke sige, at Arveret tilkommer Enhver, og det er netop Grunden til, at man har valgt den Affattelse, som her foreligger. Man har her sagt, at Arveret „skal kunne“ tilkomme Enhver, som ved Arveladerens Død er ilive o. s. v., men ikke, at den „tilkommer“ Enhver. Naar den ærede Taler meente, at Udtrykkene „ved Arveladerens Død er ilive eller da er undfangen“ ikke ere aldeles correcte, idet Ordene „ved Arveladerens Død“ faae en forskjellig Betydning, eftersom man refererer dem til Ordene „er ilive“ eller „undfangen“, da troer jeg ikke, at det vil kunne give Anledning til nogen Tvivl. Naar den ærede Taler derhos har meent, at Loven blev klarere, naar den alene gik ud paa, at den Omstændighed, at et Barn ikke var dødt, ikke berøvede det Arveret, saa er Grunden til, at Forslaget ikke er blevet affattet saa positivt, hvad der ogsaa vil sees af Motiverne, den, at der isaafald dog blev det Spørgsmaal tilbage, om ikke Forsømmelse af Indtegning i Kirkebogen kunde berøve Barnet Arveret, og forsaavidt den ærede Taler har meent, at man, ved

at optage en Bestemmelse desangaaende, kunde have denne Tvivl, saa vise jo ogsaa Motiverne, hvorfor man ikke har valgt denne Fremgangsmaade, idet man nemlig ikke, ved at udtale sig for en bestemt Mening, vilde præjudicere et Tilfælde, som allerede var tilstede, inden Loven emanerede. Af disse Grunde har man valgt den foreslaaede Form, at Arveret herefter skal kunne tilkomme Enhver, der ved Arveladerens Død er ilive eller da er undfangen og derefter vorder levende født. Jeg for mit Vedkommende troer ikke, at der kan opstaae nogen Tvivl ved denne Affattelse.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 66 St.

Ændringsforslag indtrævedes til næste Dags Aften.

Det næste Nummer paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov om Erklærings Meddelelse til Ansøgere og Klagere. (Forslaget findes i Anhanget Sp. 607—608).

Ingen begjærede Ordet, hvorfor Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling strax fattedes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 59 St.

Ændringsforslag indtrævedes til næste Dags Aften.

Man gik derefter over til det følgende Nummer paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af Forslag til Lov om en Udvidelse af det Silkeborg Handelsplads ved Regulativ af 20de Marts 1855 § 1 tillagte Landdistrikt. (Lovforslaget findes i Anhanget Sp. 861—862).

Da Ingen begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling strax